

**KUTSU
KANAARI-
LINNUD
KOJU**

Romaan

LAURA BARROW

Originaali tiitel:
Laura Barrow
Call the Canaries Home
2023

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, asutused, kohad, sündmused ja vahejuhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või kasutatakse neid ilukirjanduslikel eesmärkidel. Muul juhul on igasugune sarnasus päriselt elavate või surnud isikutega puhas kokkusattumus.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Sarah Horgan

Text copyright © 2023 by Laura Barrow. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E03440524
ISBN 978-9916-31-315-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Minu tütardele ja õdedele.
Iga tüdruk vajab õde.*

PROLOOG

SAVANNAH

Muscadine, Louisiana

Veebruar 1997

Kraapisin saamatult papsi labidaga jonnakat lõrtsist maapinda. Peale meie oli labidas üks neist vähestest asjadest, mis temast maha jäid; see oli pandud vana plekk-kuuri vastu, justkui oleks paps peatunud, et viivuks puhata, ning ilmub iga hetk nähtavale ja karjub meie peale, et me tema tööriistad rahule jätaksime. Kõlks-kõlks-kõlks lõi labidas metallist võrkaia pihta, kui ma tulutult jahmerdasin, et hoida labida raskust oma kiitsaka keha all tasakaalus. Pärastlõunane päikesevalgus peegeldus ringjalt vastu selle kulu- nud käepidemelt, labida tera oli nii nüri ja kuiva poriga kaetud, et see vaevu kaevas, see oli peaaegu sama kasutu kui minu kondised käsivarred.

Ehkki Sue Ellen polnud minust kuigi palju suurem – üleni tedre- tähniline ja puseriti hammastega –, lõi ta kogu oma äreva teismelise nipsakusega käe puusa. „Las ma ise teen. Selle tempoga, nagu sina seda teed, võiksid sa vabalt mõne pulgaga kaevata.“

„Hästi,“ laususin, üks külmunud käsi päikesevarjuks silme ees ja teine lükkamas labida käepidet tema poole. „Kui sa arvad, et suudad seda paremini teha.“ Labidas maandus metalse mütsatusega

Sue Elleni määrdunud tenniste juures ja ta krahmas selle üles endamisi torisedes. Tavaliselt oleksin väiklase solvanguga vastu tulistanud, aga mul oli oaidu see endale hoida, sest meil oli seda auku vaja. See oli tõestus, et me olime kunagi siin elanud, hinganud siinset õhku, loonud mälestusi selles kohas, kus olime saanud perekonnaks. Enne seda, kui kõik hakkasid meie juurest lahkuma.

Meie Rayanne'iga jälgisime ükskõikselt, kuidas Sue Ellen omakorda mullapinda torkis. „Sa ei tee seda õigesti. Pane oma raskus sellesse,“ ütles Rayanne.

„See on liiga kõva.“ Sue Ellen heitis labida kõrvale ja tõmbas räpase käega piki põske, tema pruunid juuksed laperdasid tuules nagu lindid, tema nõbinina oli jõhvikavärvi. „Mitte mingil juhul ei suuda me kaevata piisavalt sügavat auku kogu selle rämpsu tarvis.“ Sue Ellen võis uskuda, et meie mälestused on rämp, aga mina pidasin igäüht neist kalliks nagu hinnalist aaret; hoidsin neid, mis olid ikka veel alles, kõvasti endas nagu virsikuid ja marineeritud aedvilju, mida me igal suvel memmega truult purki panime. Ma hoidsin mälestustest kinni meie kõigi eest, sest keegi pidi seda tegema. Kui mina ei näeks vaeva, haihtuks see kõik ühel päeval nagu võililled tuules.

Ma polnud valmis veel loobuma, nii hõikasin ma memme sisseõiduteel, kus ta seisis lösakil oma vana punakaspruuni Buicki vastas, mille väljalasketoru saatis halle suitsusahmakaid talvisesse õhku. Oma roosasse sulepalitusse mässituna võttis vanaema veel viimase mahvi sigaretist ja kustutas selle talla all, enne kui kõmpis läbi värava meie juurde. Tal oli kogu hommiku kiire olnud, et tekitada meie ja kurva väikese maja vahele niipea kui võimalik enam kui mõne jalgpalliväljaku suurune distants, aga ta turtsus ja puhises ning kaevas siiski, kuni oli olemas korraliku suurusega auk, kuhu me saime oma aarde sügavikku asetada. Pärast seda, kui vanaema jättis meid oma tööd lõpetama, kühveldasime vaheldumisi mulda väikesele plastist külmakastile, patutatades ja kujundades pinnast, kuni see kõrgus kenaks väikeseks künkaks.

„Tulge nüüd, tüdrukud. Aeg minna!“ hõikas memme kärisev hää! meid podisevast autost, kus ta istus, aknast sigaretisuitsu jugsid välja puhudes.

Rayanne ja Sue Ellen keerasid ringi ja pistsid tema poole jooksu, aga mina karjusin neile järele: „Oodake! Me peame lubama, et tuleme saja aasta pärast tagasi.“

Sue Ellen keeras end kulmu kergitades poolelt sammult hooga ringi ja vaatas mind, justkui mulle oleks äsja teine pea kasvanud. „See on kõige rumalam asi, mida ma eales kuulnud olen. Saja aasta pärast lamame me kõik koos sellega mulla all.“

Mu õlad vajusid längu, aga ma sirutasin kohe selga ja ajasin lõua ette ja tegin kõik, et see ei väriseks. „Olgu siis. Aasta pärast.“ Kas veel üks aasta oleks Georgiale piisavalt pikk aeg, et ta leiaks tee tagasi meie juurde? Kui palju kauem tuleks meil oodata?

„Kas sa oled loll? Mina ei tule aasta pärast siia tagasi, et kaevata üles see, mille me äsja siin vaevaliselt maha matsime,“ sõnas Sue Ellen. „See on absoluutne!“

„Sa tahad öelda *absurdne*,“ märkis Rayanne abivalmilt.

„Ma *tean* seda,“ sõnas Sue Ellen häälega, mis oli täis puhast tige-dust, tema tormirohelised silmad olid tõmbunud pilukile. Sue Elleni mõistuse solvamine päästis valla pörguliku raevu, aga kumbki meist ei suutnud loobuda vajutamast tollele nupule, kui võimalus avanes. Eriti mina.

Rayanne kindlasti nägi, et minu innukus hajub, sest ta tuli pisut lähemale ja pani mulle käe õlgade ümber. „Ütleme kahekümne viie aasta pärast. See võimaldab meil suureks kasvada, võib-olla saada ise laps või kaks, kellele meie asju näidata.“

Tõstsin tänulikuna pilgu läbi kõrvetavate pisarate temale. Rayanne oli minuga alati leebem olnud. Arvasin, et Sue Ellen on omadega nii sassis, sest ta oli surutud vanuselt meie kahe vahele, olles vaid aasta minust vanem, ent just parasjagu palju vanem, et oma tarkust relvana minu vastu kasutada. Ma ei saanud teda süüdistada. Ka mina vihkasin keskel kinniolekut, ükspuha millal me pidime voodit jagama või sõitma kolmekesi memme vana Buicki

tagaistmel. See oli lõksusoleku moodi tunne, mis tekitas sul tahtmise tagant üles lüüa nagu peru hobune.

„Hüva,“ ütlesin. Naeratusvirve levis üle mu tuulest parkunud näo. Rahulolevatena pöördusid õed taas minekule, aga mina teadsin, et kui me ei tee seda ametlikuks, ei peaks nad eales oma lubadust. Sue Ellenil oli kombeks mulle öelda, et võin endale saada mõne unustatud mänguasja või särgi, mis on talle väikseks jäänud, et vaid mõni päev hiljem oma sõnadest taganeda, kui ta nägi mind seda kandmas, ja väita, et ei mäleta meie kokkulepet. Siis napsas ta selle tagasi, venitas üle kõhu alla ja kõndis uhkelt ringi nagu puhevil paabulind.

„Me peame töötama!“ Sülitasin oma räpasesse pihku ja sirutasin välja käe, mis oli nüüd pruunidest mullaniredest triibuline.

Sue Ellen pani käed vaheliti ja seisis kindlalt paigal nagu post. „See on jälk. Kas sul on aimu, kui palju erinevaid baktereid su suus on?“

Lasin end lõdvaks, potsatasin rätsepaistesse külmale maapinnale ja hakkasin oma liiga pikkade küünte alt mullakihti eemaldama, nagu mul oleks aega maa ja ilm. Memmele see ei meeldinud. Ta pistis oma kräsupea Buicki aknast välja ja karjus üle mootorimürina: „Tüdrukud! Kohe!“

„Ole nüüd.“ Rayanne sikutas Sue Ellenit varrukast, enne kui sülitas endale pihku ja ulatas talle käe. „Teeme selle ära.“

Silmitsedes vastikusega õe kätt, pani Sue Ellen rusika suu juurde, justkui oleks tal süda paha. „Ei,“ sõnas ta kindlalt.

„Hästi. Siis ei laena sina minu Walkmani, et kuulata neid tobedaid raamatukassette.“ Rayanne pilgutas mulle silma andmaks teada, et ta on minuga ühel nõul, ja tõmbas mu küünarnukist püsti. See tõesti ärritas Sue Ellenit, sest ta sisistas välja pahvaku õhku nagu marutõbine kährik ja sülitas siis hernesuuruse tilga oma pihku. Sirutanud välja lõdva käe, sulges ta silmad, kui me kinnitasime kokkuleppe, pannes käed virnana üksteise peale.

Kui see oli tehtud, tõmbusime tagasi ja pühkisime peod poriste teksade vastu. Teised jooksid kiiruga auto juurde, aga mina jäin viivitades maha, kedrates olnut ikka veel oma mõtetes.

Georgia nägu võbeles mu mälestustes: püstine nina, nii sarnane mu enda omaga, sinised silmad ja naeratus, mida raamis korratu pahmakas päikesest pleekinud lokkis juukseid. Mõnel viimasel aastal olin toetunud oma vanematele õdedele, et nad ütleksid mulle, kuidas teda mäletada, et täita tühje kohti oma mõtetes, kus ta varem olemas oli, aga praegusel ajal ei paistnud õdesid temast rääkimine enam huvitavat. Ma muretsesin, et võin Georgia näo unustada, mis oli minust rumal, ma tean, kuna me olime täpselt ühesugused. Aga kui oled kaksik, näed sa kõiki neid asju, mida teised inimesed ei näe: amööbikujulist punast sünnimärki tema vasakul õlal, seda, kuidas tema põselohud olid õige pisut sügavamad kui minu omad; seda, kuidas ta pani silmad peaaegu täiesti kinni, kui tal tuli äge naeruhoo peale. Emme valis meile need nimed, sest ta oli alati tahtnud reisida Savannah'sse Georgias. Ta ütles, et see on tõeliselt omapärane fantastiline linn. Me pidime kasvama paarina koos, mitte kunagi üks ilma teiseta. Kuid meie lugu oli meile alatu vingerpussi mänginud ja siia jäin mina – üksildane linn ilma osariigita. Kui nüüd ka emme oli meist lahkunud, tundus, nagu oleksin kaotanud riigi. See võis vabalt olla kogu maailm.

Ma püüdsin kõigest väest, et hoida meeles nende nägusid – Georgia ja emme ja papsi oma. Kuid mälestused on jonnakad väikesed tegelased, nagu punakõrv-kilpkonnad, kes mitte ei tule oma kilbi seest välja, kui neid torkima hakkad, et nad välja piiluksid.

Ja ükskõik kui kõvasti ma ka püüdsin neid meeles hoida, tundsin, kuidas nad minema libisevad.

1. PEATÜKK

MEMM

Märts 1969

Marylynn pistis käed roostes kaussi. Tema osavad sõrmed otsisid vahuses vees, kuni need maandusid Franki lemmikpidžaamal, mille peal olid väikesed rongid, ja mille ta oli eelmisel ööl märjaks teinud, kui ta end magama nuttis, sest Marylynn oli ta lõpuks nende voodist välja ajanud ja sundinud minema vanema venna tuppa. Frank oli nüüd siiski nelja-aastane, seega tuletas Marylynn endale meelde, et ta ei tunneks süüd selle pärast, kuidas poisi huul oli värisenud, kui tema oli talle öelnud, et on aeg olla suur poiss ja magada suure poisi voodis. Mis veelgi tähtsam, peagi magab Marylynni voodi kõrval hällis uus beebi ja nende kõigi pärast lootis ta, et laps oleks tüdruk. Dennis ja Frank olid oma maadlemise ja kisaga viinud ta pideva kurnatuse seisundisse, kui nad hooletult läbi maja tormasid, samal ajal kui tema püüdis meelegeitlikult koristada segadust, mille nad maha jätsid. Kuidas ta tuleks toime kolme poisiga, see oli tema jaoks mõistatus.

Poisid jooksid läbikulunud voodilinate vahel, lobisesid, peatudes vaid aeg-ajalt, et vedada kepiga läbi lahtise mulla. Kaitstes ühe käega silmi päikese eest, suutis Marylynn peaaegu ette kujutada väikese tüdruku kuju, kes sörgib tihedasti nende sabas, hüpleb paljajalu,

tema omadega sarnased blondid juuksed tuules lehvimas. Ta silitas oma kõhtu ja lausus sellele rahustava tooniga vaikseid lubadusi.

Charlie märkas teda kõõgiaknast ja tuli välja aeda tema juurde. Ta pani rakkus õliplekilise käe Marylynni seljale ja masseeris seda tillukeste ringidega, seejärel tõmbas ta lähemale ja suudles naist kaelale, tema raseerimata näo habemetüügas kriipis nahka nagu liivapaber.

„Ära tee. Ma higistan nagu siga.“ Marylynn tõmbus naeratust tagasi hoides eemale ja sirutas jälle käe märja pesuga ämbri järele.

„Noh, mulle meeldib sinu higi.“ Charlie lükkas naise tilkuvalt laubalt lahtise kihara kõrvale ja muigas, kuid Marylynn oli teda piisavalt kaua tundnud teadmaks, et see eriline poolik muie kippus esile kerkima ainult siis, kui Charlie tahtis temalt midagi, mida tema ei tahtnud anda.

„Charlie, mida sa tahad? Ma tean, et sa miskit tahad,“ lausus ta, tema väikesed, aga osavad käed väänasid vett kangast suurema jõuga kui vajalik.